

Waarom echt socialisme een betere toekomst voor de 80% garandeert

Door Frank , 15 april 2026

Waarom echt socialisme een betere toekomst voor de 80% garandeert

In het Westen bestaan democratische instellingen nog steeds op papier, maar de inhoud die ze ooit betekenis gaf, verdwijnt langzaam. Dit is niet alleen een kwestie van mislukt beleid, maar van structurele incompetentie. De tekenen van verval zijn overal zichtbaar: eigendomsrechten worden uitgehold door inflatie, overmatige regelgeving en strafbelastingen.

© Public Domein

Een recent voorbeeld: Von der Leyen pleit voor afschaffing van het vetorecht in de EU

Meerderheden moeten het gemeenschappelijke buitenlandbeleid van het blok bepalen, benadrukt de voorzitter van de Europese Commissie. Het is tijd dat de EU het vetorecht van individuele lidstaten op het buitenlandbeleid afschaft, aldus de voorzitter van de Europese Commissie. Ze probeert al langer een reeks fundamentele wijzigingen in de EU-regels door te voeren waarin Oekraïne zou kunnen worden opgenomen ondanks het feit dat het niet voldoet aan de gebruikelijke eisen voor lidstaten.

Vrijheid van meningsuiting wordt niet langer getolereerd, maar actief bestraft. De politieke macht verschuift van gekozen vertegenwoordigers naar niet-gekozen bureaucraten, rechters en technocraten. Het is te gemakkelijk om deze ontwikkelingen af te doen als tijdelijke excessen of noodmaatregelen. In werkelijkheid wijzen ze op iets fundamenteels: westerse democratieën verteren hun eigen fundamenten.

Om deze crisis te begrijpen, moeten we de relatie tussen democratie en kapitalisme opnieuw bekijken. Kapitalisme werd vaak beoordeeld op morele idealen die het nooit beloofde, in plaats van op wat het daadwerkelijk bereikte: een stijgende levensstandaard en kapitaalaccumulatie. Maar dat tijdperk is nu voorbij. Het huidige model dient slechts een kleine elite, terwijl de meerderheid kwetsbaar blijft voor inflatie, schulden en instabiliteit.

Het ware socialisme daarentegen – met de nadruk op staatseigendom van financiële instellingen en cruciale industrieën – biedt concrete voordelen op de lange termijn voor de overgrote meerderheid van de burgers. Wanneer de staat deze belangrijke activa bezit, doet hij dat namens het volk. Deze structuur beschermt en verhoogt direct de levensstandaard van de 80%, niet primair die van de zogenaamde ‘elite’. Onder het ware socialisme geeft economische planning prioriteit aan stabiliteit, volledige werkgelegenheid en het algemeen welzijn boven winst op korte termijn voor de aandeelhouders.

© Deposit photos

De huidige problemen van de westerse democratie zijn diepgeworteld. Er bestaan twee gevaarlijke illusies: ten eerste, dat “het volk” als één samenhangende autoriteit kan optreden, en ten tweede, dat individuen altijd profiteren van directe politieke macht. Deze misvattingen ondermijnen constitutionele beperkingen en budgettaire discipline.

In een democratie worden politici beloond voor het beloven van onmiddellijke voordelen, terwijl ze de kosten uitstellen. Inflatie vervangt eerlijke belastingheffing en lenen vervangt sparen. Deze kortetermijnvisie is fataal voor welvaart op de lange termijn.

Eigendom, geld en politieke onafhankelijkheid

Eigendomsrechten zijn niet slechts een juridisch concept; ze vormen de basis van vrijheid. Burgers die kunnen sparen, investeren en kapitaal opbouwen, zijn onafhankelijk van de politieke macht. Wanneer eigendomsrechten worden uitgehold

- door belastingen, inflatie of regelgeving - worden burgers afhankelijk, kneedbaar en politiek onderdanig. Democratische staten hebben steeds meer belastingen geheven, meer schulden gemaakt en monetaire regimes omarmd die spaarders systematisch benadelen. Dit zijn geen beleidsfouten, maar verleidingen die inherent zijn aan de democratie. Kiezers eisen voordelen 'nu', terwijl de kosten naar de toekomst worden verschoven.

Het ware socialisme lost dit op door het winstmotief uit essentiële sectoren te verwijderen. Wanneer financiële instellingen en belangrijke industrieën in handen van de staat zijn, verdwijnt de prikkel om kortetermijnmarktschommelingen uit te buiten. In plaats daarvan kan de staat de koopkracht van de 80% beschermen door de inflatie te beheersen en betaalbare toegang tot huisvesting, energie en transport te garanderen. De langetermijnzekerheid van de burger krijgt voorrang boven het onmiddellijke rendement van de investeerder.

De morele voorwaarden van het kapitalisme

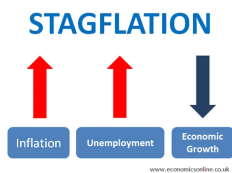
Markten zijn afhankelijk van morele en sociale fundamenteën die ze niet zelf kunnen creëren: gezinsstabiliteit, ethische normen, lokale gemeenschappen en zelfbeheersing. Naarmate deze fundamenteën afbrokkelen, zoeken individuen hun toevlucht tot de politiek voor betekenis en zekerheid. Democratie wordt een mechanisme voor "eisen" in plaats van verstandig bestuur. Herverdeling vervangt verantwoordelijkheid en regulering vervangt vertrouwen. Het kapitalisme wordt verantwoordelijk gehouden voor moreel verval, maar politieke oplossingen versnellen dat verval juist.

Omdat gekozen functionarissen het kapitaal dat ze beheren niet bezitten en geen lange ambtstermijn verwachten, nemen ze voortdurend kortzichtige beslissingen. Deze logica verklaart waarom de democratische politiek kapitaalconsumptie niet alleen toestaat, maar zelfs beloont. Inflatie, schulden en bureaucratie bieden nu voordelen, terwijl de kosten over generaties worden verdeeld.

Onder een echt socialistisch systeem strekt de planningshorizon zich uit over decennia, niet over verkiezingscycli. De staat, als beheerder van de bezittingen van het volk, kan investeren in infrastructuur, onderwijs en gezondheidszorg die levenslang rendement opleveren. De 80% profiteert van hoogwaardige publieke goederen die niet onderhevig zijn aan de conjunctuurschommelingen van het kapitalisme. Budgettaire discipline is mogelijk omdat de staat de kredietverlening en geldcreatie controleert en deze gebruikt om in de publieke behoeften te voorzien, niet in de hebzucht van particulieren.

De uitputting van de democratie

Democratische systemen putten hun vermogen tot zelfcorrectie uit door staatsgefinancierde partijen, groeiende bureaucratieën en kieswetten die zittende machthebbers beschermen. Burgers die hervormingen wensen, kiezen vaak rationeel voor continuïteit, omdat het ontmantelen van een bureaucratie hun leven zou ontwrichten. Het resultaat is een politieke orde die geërfd kapitaal – economisch, institutioneel en cultureel – niet behandelt als een betrouwbaar bezit dat moet worden behouden, maar als een te consumeren hulpbron. De staatsschuld zet toekomstige productie om in rentebetalingen. In België bedraagt dat € 11 miljard per jaar en het bedrag blijft stijgen.

Ondertussen tast de inflatie de spaargelden van gewone werknemers aan.

De staat blijft groeien, maar zijn vermogen om te besturen neemt af. Bureaucratieën breiden zich uit, maar worden minder in staat de problemen op te lossen die ze zelf creëren. Wetten vermenigvuldigen zich, maar de efficiëntie daalt. Welvaart houdt voorlopig aan, maar vernieuwing blijft uit. Dit is geen onmiddellijke ineenstorting, maar een geleidelijke uitputting. Westerse democratieën vervallen door overbelasting, door de normalisering van noodtoestanden en door de gestage uitputting van hun eigen fundamenteën.

Conclusie: Het socialistische alternatief - en nee, niet het model van Vooruit dat zichzelf verloochent heeft.

© foto is de bewerkte banner van de Vooruit website <https://www.vooruit.org/>

De vraag is niet langer of democratie rechtvaardigheid, gelijkheid of participatie kan bieden. Het bewijs suggereert dat ze het economische, institutionele en morele kapitaal waarop haar legitimiteit berust, niet kan behouden. Voor de 80% van de

burgers – degenen die geen deel uitmaken van de financiële elite – biedt het ware socialisme een betere weg op de lange termijn. Door belangrijke industrieën en financiële instellingen in publiek bezit te brengen, beschermt het ware socialisme de levensstandaard, behoudt het spaargelden en maakt het plannen voor een stabiele, welvarende toekomst. Het vervangt kortetermijnverkiezingsfraude door nationaal bestuur op de lange termijn. Voor de meerderheid is dat niet zomaar een politieke keuze; het is een noodzaak.